

като патладжанъ, ушитъ му голъми, които го правяха нѣкакъ рогатъ. Както всичко, тъй и ръстътъ и облѣклото му бѣха твърдѣ оригинални. Панталонъ желтъ отъ вехти дрипи. Сетри късо на което талията бѣше близо до плещитѣ; отъ ясни синъ и избѣлелъ платъ. Бѣше окрасено съ раждясали копчета. На главата си носѣше фесъ нѣкакъ тъмно-червенъ отъ дългото употребление, приличенъ на пластина. За салтанатъ отзадъ на феса си висѣше неправилно оскубанъ пюскюлъ, приличенъ на миша опашка. Най-послѣ, краката му бѣха до половинна обути съ вехти калеври. Всичко това прѣдставляваше единъ турски Веелзевулъ.

Бѣхме вѣнъ, въ дворното мѣсто, това бѣше то разходката. Много малко трая тя, слѣдъ което Веелзевулъ зарева наново да се прѣбираме. Помолихме го да ни остави поне вратата отворена, да се попрѣчисти донѣкадѣ вонещия въздухъ въ това подземие, обаче молбата ни остана безъ послѣдствие, изсипаха се двѣ три псувни и вратата бѣше затворена. Деньтъ минаваше въ еднообразие.

— Слушай, азъ вече не мога да търпя болешитѣ на ржката си, каза Христо, като се обърна къмъ мене, ще искамъ медицинска помощъ и ти имашъ нужда, да заявимъ наедно.

— Чуденъ си наистина, му казахъ азъ! Слѣдъ два-три дена намъ ни чака бесилка и, ето тогава твоитѣ, кажи ако щешъ и моитѣ, ще бждатъ излѣкувани. Сега за сега азъ нѣмамъ нужда отъ медицинска помощъ.

Христо ме гледаше нѣкакъ опулено и недовѣрчиво. Смаянъ стоеше. Не знаеше кждѣ се намира въ механата ли или въ затвора. До вечерьта Христо заяви на томрукъ-ажса, слѣдъ което бѣ отведенъ въ болницата.

Бѣхме се сврели въ едно кюше и си шепнехме съ Начева. Послѣдний ми казваше, че 18 души отъ другаригѣ ни днесъ били извадени прѣдъ сжда. Между